

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem v právní věci

žalobkyně: J. Š.,
bytem X

proti
žalované: Česká správa sociálního zabezpečení,
se sídlem Křížová 25, Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 3. 2018, č.j. RN -745 215 3973-315-MSI,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .
- II. Žalobkyně nemá p r á v o na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se nepřiznává p r á v o na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně brojila svou žalobou proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 3. 2018, č.j. RN-745 215 3973-315-MSI (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž byly zamítnuty její námitky proti prvostupňovému rozhodnutí žalované ze dne 27. 12. 2017, č.j. R-27.12.2017-424/745

215 3973/223-130 597 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyni podle § 118 a odst. 1 zák. č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení (dále jen „zopsz“) uložena povinnost ve lhůtě 8 dnů od nabytí právní moci napadeného rozhodnutí vrátit žalované přeplatek na invalidním důchodu za období od 22. 3. 2017 do 21. 9. 2017 v částce 19 920 Kč.

II. Žaloba

2. Žalobkyně v žalobě uvedla, že dle žalované byla v období od 24. 1. 2017 do 21. 9. 2017 v dočasné pracovní neschopnosti. Dočasná pracovní neschopnost pak byla důvodem výplaty nemocenského, které bylo vypláceno od 7. 2. 2017 do 21. 9. 2017. Posudkem o invaliditě ze dne 4. 4. 2017 pak byla uznána od 22. 3. 2017 invalidní v prvním stupni. Datum vzniku invalidity proto spadá do období trvání dočasné pracovní neschopnosti, která byla důvodem výplaty nemocenského od 7. 2. 2017 do 21. 9. 2017. Dle žalované žalobkyni po dobu výplaty nemocenského nenáležela výplata invalidního důchodu. Žalobkyně však namítala, že tento výrok je v rozporu se skutečností. Nemocenskou žalobkyně čerpala od 24. 1. 2017 do 21. 9. 2017, a to kvůli gynekologickým problémům. V jejím případě se jednalo o diagnózu cystitidu a dále o úraz (pohmoždění ramene, posunutí plotének). Rovněž se léčila se žaludečními vředy. Invalidní důchod, který ji byl přiznán od 22. 3. 2018, pak pobírá na základě dlouhodobých aspiračních potíží. Žalobkyně má astma bronchiale středně těžké perzistující s prokázanou boreální hyperaktivitou. Dle zákona č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění (dále jen „znp“) je pak možný souběh výplaty nemocenského a invalidního důchodu, pokud je každé vypláceno na základě jiné diagnózy, což je i případ žalobkyně. Žalobkyně k tomu odkázala na lékařské zprávy MUDr. V., MUDr. R., na rozhodnutí o invaliditě ze dne 17. 5. 2017 a posudek o invaliditě ze dne 4. 4. 2017.

3. Dle žalované musela žalobkyně z okolností předpokládat, že ji byl invalidní důchod v předmětném období vyplacen neprávem, ale přesto tuto platbu přijala a nevrátila. Žalobkyně se však několikrát a opakovaně dotazovala na čerpání nemocenského v souběhu s pobíráním invalidního důchodu, a to přímo na MSSZ Brno. Pracovnice ji několikrát sdělily, že má nárok na pobírání invalidního důchodu i nemocenské, neboť na invalidní důchod a nemocenskou má rozdílnou diagnózu. Celou věc konzultovala s paní K., M. nebo L., které ji vždy telefonicky kontaktovaly na základě jejích e-mailových dotazů.

III. Vyjádření žalované

4. Žalovaná ve svém vyjádření zejména uvedla, že dne 17. 5. 2017 vydala rozhodnutí č. j. R-17. 5. 2017-424/745 215 3973, kterým změnila předchozí rozhodnutí, tak, že žalobkyni podle § 38 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb. o důchodovém pojištění (dále jen „zdp“) přiznala ode dne 22. 3. 2017, tj. ode dne vzniku invalidity, invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně ve výši 3 320 Kč měsíčně. Po vydání rozhodnutí žalovaná zjistila, že žalobkyně je od 24. 1. 2017 v dočasné pracovní neschopnosti. Podle sdělení MSSZ Brno ze dne 27. 7. 2017 dočasná pracovní neschopnost trvá a jsou jí vypláceny nemocenské dávky. Vyplácení nemocenského byla prováděna od 7. 2. 2017 do 21. 9. 2017. Žalovaná dále citovala § 65 zdp a § 118 a odst. 1, § 50 a § 116 odst. 1 zopsz. Žalovaná dále uvedla, že

žalobkyně neoznámila žalované trvání dočasné pracovní neschopnosti i v době, za kterou ji byl přiznán a doplacen invalidní důchod, čímž porušila oznamovací povinnost stanovenou v § 50 odst. 1 zopsz. Žalobkyně doplatek invalidního důchodu za období od 22. 3. 2017 do 11. 6. 2017 ve výši 8 854 Kč přijala a následně přebírala i další poukazované splátky důchodu za období od 12. 6. 2017 do 21. 9. 2017, které ji z důvodu výplaty nemocenského nenáležely. Vzhledem k tomu, že žalobkyně doplatek a splátky invalidního důchodu poukázané žalovanou za období, kdy ji bylo nemocenské vypláceno, nevrátila, i když musela dle okolností předpokládat, že ji nenáleží, porušila povinnost vyplývající z § 188 a odst. 1 zopsz. Dle žalované se žalobkyně dopustila nedbalosti, ať vědomé nebo nevědomé, když žalovanou o výplatě nemocenského neinformovala. S ohledem na velkou časovou prodlevu nelze prokázat telefonickou komunikaci mezi žalobkyní a pracovníky MSSZ. Ve spisové dokumentaci žalované se nenachází žádný záznam ani písemná komunikace týkající se případných dotazů žalobkyně ohledně souběhu výplaty invalidního důchodu a nemocenského.

5. Žalovaná se pak vyjádřila i k odkazům žalobkyně na zn. K tomu uvedla, že se jedná o případy, kdy je dočasná pracovní schopnost a s ní výplata nemocenského ukončena a následující den po ukončení je vystavena nová dočasná pracovní neschopnost s odlišnou diagnózou, než která byla důvodem vzniku invalidity pojištěnce. Jedná se tedy o zcela odlišné případy. Skutečnost, že vznik invalidity byl zapříčiněn jinou diagnózou než vznik krátkodobé pracovní neschopnosti, je v posuzovaném případě nepodstatná.

6. Žalovaná se vyjádřila i k námitce žalobkyně, že výrok rozhodnutí je v rozporu se skutečností, neboť žalobkyně byla v dočasně pracovní neschopnosti již od 24. 1. 2017. K tomu žalovaná uvedla, že v prvních 14 dnech dočasné pracovní neschopnosti byla žalobkyni zaměstnavatelem vyplácena náhrada mzdy, a tudíž je správný závěr, že výplata nemocenského byla poskytována v období od 7. 2. 2017 do 21. 9. 2017.

IV. Jednání před soudem

7. Žalobkyně při jednání zejména uvedla, že příslušné orgány státní správy by měly vědět, komu posílají částky invalidního důchodu. V době uznání invalidity byla žalobkyně nemocná. Žalobkyně však mluvila s pracovníci MSSZ a následně začal chodit invalidní důchod i nemocenská. Zdůraznila, že je nemocná s jinou diagnózou, než ji byl přiznán invalidní důchod. MSSZ ji ani neinformovala, že nebyla oprávněna současně pobírat invalidní důchod a nemocenské dávky a tudíž nese odpovědnost. Dle žalobkyně neodpovídá ani výše přeplatku. MSSZ kontaktovala její praktickou lékařku, která ji musela ukončit pracovní neschopnost.

8. Žalovaná při jednání zejména uvedla, že žalobkyně byla uznána invalidní v době trvání pracovní neschopnosti. V takovém případě je však souběh invalidního důchodu a nemocenské vyloučen. Odpovědnost pak nese příjemce dávky. Žalovaná rovněž uvedla, že žadatelé o přiznání invalidního důchodu jsou poučeni o vyloučení souběhu obou příjmů.

V. Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

12. V § 65 odst. 1 věta první a druhá zdp je stanoveno, že *invalidní důchod se nevyplácí po dobu výplaty nemocenského* a po dobu poskytování náhrady mzdy, platu nebo odměny nebo sníženého platu nebo snížené odměny anebo služebního příjmu nebo náhrady ve výši platu (dále jen „náhrada mzdy“) *v době dočasné pracovní neschopnosti nebo karantény, pokud den vzniku invalidity spadá do období dočasné pracovní neschopnosti nebo karantény, které jsou důvodem výplaty nemocenského* nebo pobírání náhrady mzdy. Pro účely věty první se za výplatu nemocenského považují i dny, po které se nemocenské nevyplácí osobě samostatně výdělečně činné, která je účastna nemocenského pojištění, podle § 23 zákona o nemocenském pojištění v prvním období dočasné pracovní neschopnosti nebo karantény, a dny, po které se nemocenské nevyplácí z důvodu porušení režimu dočasné práce neschopného pojištěnce, a za pobírání náhrady mzdy se považují i první 3 dny, po které se náhrada mzdy nevyplácí, a dny, po které se náhrada mzdy neposkytuje z důvodu porušení režimu dočasné práce neschopného pojištěnce.

13. Podle § 118 a odst. 1 zopsz, jestliže důchod byl vyplacen neprávem nebo ve vyšší částce, než náležel, protože příjemce důchodu nesplnil některou jemu uloženou povinnost, přijal důchod nebo jeho část, ačkoliv musel z okolností předpokládat, že byl vyplacen neprávem nebo ve vyšší částce, než náležel, nebo vědomě jinak způsobil, že důchod nebo jeho část byl vyplácen neprávem nebo ve vyšší částce, než náležel, má plátce důchodu vůči příjemci důchodu nárok na vrácení, popřípadě náhradu nesprávně vyplacené částky.

14. Podle § 192 odst. 1 zák. č. 262/2006 Sb., zákoník práce, zaměstnanci, který byl uznán dočasně práce neschopným nebo kterému byla nařízena karanténa, přísluší v době prvních 14 kalendářních dnů trvání dočasné pracovní neschopnosti nebo karantény náhrada mzdy nebo platu ve dnech podle věty druhé a ve výši podle odstavce 2, pokud ke dni vzniku dočasné pracovní neschopnosti nebo karantény zaměstnanec splňuje podmínky nároku na nemocenské podle předpisů o nemocenském pojištění. V mezích období uvedeného ve větě první přísluší tato náhrada mzdy nebo platu za dny, které jsou pro zaměstnance pracovními dny, a za svátky, za které jinak přísluší zaměstnanci náhrada mzdy nebo se mu plat nebo mzda nekrátí, pokud v těchto jednotlivých dnech splňuje podmínky nároku na výplatu nemocenského podle předpisů o nemocenském pojištění, a pokud pracovní poměr trvá, ne však déle než do dne vyčerpání podpůrcí doby určené pro výplatu nemocenského. Vznikla-li dočasná pracovní neschopnost ode dne, v němž má zaměstnanec směnu již odpracovanou, počíná období 14 kalendářních dnů dočasné pracovní neschopnosti pro účely poskytování náhrady mzdy nebo platu následujícím kalendářním dnem. Jestliže v období prvních 14 kalendářních dnů trvání dočasné pracovní neschopnosti nebo karantény náleží nemocenské, peněžitá pomoc v mateřství, dávka otcovské poporodní péče nebo dlouhodobé ošetřovné, náhrada mzdy nebo platu nepřisluší. Vznikne-li zaměstnanci v době dočasné pracovní neschopnosti nebo karantény právo na náhradu mzdy nebo platu podle věty první až třetí, nepřisluší mu současně náhrada mzdy nebo platu z důvodu jiné překážky v práci.

15. Podle § 50 odst. 1 zopsz oprávněný nebo jiný příjemce dávky důchodového pojištění je povinen písemně ohlásit plátci dávky do 8 dnů skutečnosti rozhodné pro trvání nároku na

dávku, její výši a výplatu nebo poskytování.

16. Soud k věci obecně uvádí, že pobírá-li osoba invalidní důchod, pak má při dočasné pracovní neschopnosti nárok na výplatu nemocenských dávek i invalidního důchodu. Pokud byl invalidní důchod přiznán v průběhu podpůrčí doby (tj. v průběhu nemocenských dávek), pak má ošetřující lékař ze zákona povinnost ukončit dočasnou pracovní neschopnost do 30 dnů od data uznání invalidity. V případě přiznání invalidity I. nebo II. stupně, a s tím souvisejícím ukončením pracovní neschopnosti, vás může ošetřující lékař znovu uznat práceneschopným v případě, že nastala či trvá jiná porucha na zdraví, než která byla důvodem pro uznání invalidity (např. v případě, že v době trvání pracovní neschopnosti z důvodu zápalu plic vám byla přiznána invalidita I. stupně z důvodu tělesného postižení po úraze). V posuzovaném případě však bylo nutno vycházet z výše citovaného § 65 zdp, neboť vznik invalidity, tj. 22. 3. 2017 spadal do období dočasné pracovní neschopnosti žalobkyně, která trvala od 24. 1. 2017. V posuzovaném případě tedy byl vyloučen souběh vyplácení invalidního důchodu a nemocenských dávek.

17. Soud k věci dále uvádí, že § 118 a odst. 1 zopsz byl již mnohokrát vyložen judikaturou Nejvyššího správního soudu. Např. v rozsudku ze dne 28. 8. 2013, č. j. [3 Ads 95/2012 - 20](#), publ. pod č. [2965/2014 Sb. NSS](#) (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), Nejvyšší správní soud konstatoval, že [§ 118a odst. 1 zákona o provádění sociálního zabezpečení](#) „obsahuje několikero skutkových podstat upravujících situace, kdy je z různých důvodů důchodová dávka vyplacena ve vyšší částce, než by měla náležet. Konkrétně Nejvyšší správní soud dospěl ve svém rozsudku ze dne 26. 5. 2010, č. j. [3 Ads 35/2010 - 54](#), k názoru, že schéma tohoto odpovědnostního vztahu je tvořeno alternativními skutkovými podmínkami, z nichž alespoň jedna musí být splněna pro vznik odpovědnosti za přeplatek na důchodu (tj. „nesplnění uložené povinnosti“, „přijetí důchodu či jeho části při vědomí jeho neoprávněného vyplacení“, „jiné vědomé způsobení vzniku přeplatku“). Ačkoliv citované ustanovení zde výslovně neužívá pojem „zavinění“ ani výslovně nehovoří o žádné z jeho forem (tj. úmyslu či nedbalosti), je z jeho jazykového a logickosystematického výkladu jednoznačně patrné, že odpovědnost oprávněné osoby, příjemce dávky je tzv. subjektivní odpovědností. Teorie i praxe nahlíží na charakter této právní odpovědnosti tak, že jde o kombinaci odpovědnosti bez zavinění (u první skutkové podstaty spočívající v nesplnění uložené povinnosti) a dalších dvou skutkových podstat založených na principu subjektivní odpovědnosti (přijetí důchodu vědomě ve vyšší částce, jiné způsobení vzniku přeplatku).“ Pokud tedy příjemce důchodu nesplní některou z jemu uložených povinností, např. oznamovací povinnost podle [§ 50 odst. 1 zákona o provádění sociálního zabezpečení](#), odpovídá za přeplatek na starobním důchodu, a to bez ohledu na své zavinění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2013, č. j. [4 Ads 58/2013 - 22](#)).“ [§ 50](#) zopsz pak vyžaduje na oprávněném, aby příslušné skutečnosti sděloval nikoliv až na výzvu, ale sám z vlastní iniciativy, pokud se dozví o jejich existenci. Jestliže tak neučiní, ačkoliv měl a mohl vědět, že jde o skutečnost jakkoliv ovlivňující jeho důchodový nárok (neznalost zákona přitom neomlouvá) jde o stav, kdy poživatel důchodu porušuje jemu uloženou povinnost, čímž se obvykle stává odpovědným za uhrazení přeplatku na dávce, který v důsledku tohoto porušení vznikl (k tomu srov. komentář k [§ 50](#) v ASPI).

18. Soud k věci uvádí, že žalobkyni bylo nemocenské vypláceno za období od 7. 2. 2017 do 21. 9. 2017. Žalobkyně sice namítala, že nemocenskou čerpala od 24. 1. 2017 do 21. 9. 2017,

avšak ve smyslu ustanovení § 192 odst. 1 zákoníku práce v prvních 14 dnech dočasné pracovní neschopnosti byla žalobkyni zaměstnavatelem vyplácena náhrada mzdy, a tudíž výplata nemocenského ji byla poskytována až v období od 7. 2. 2017 do 21. 7. 2017. Mezi účastníky pak není sporné, že žalobkyně byla rozhodnutím žalované ze dne 17. 5. 2017 od dne 22. 3. 2017 uznána invalidním v prvním stupni. Soud k věci uvádí, že skutkové podstaty vzniku odpovědnosti za přeplatek na důchodu vymezené v § 118 a odst. 1 zopsz vyžadují zaviněné jednání příjemce důchodu v případě přijetí důchodu či jeho části při vědomí jeho neoprávněného vyplacení a v případě jiného vědomého způsobení přeplatku. Ačkoliv § 118 a pojem zavinění výslovně nepoužívá ani se nezmiňuje o žádné z jeho forem (úmyslu či nedbalosti), je již z jeho dikce jednoznačně patrné, že se v těchto dvou případech jedná o subjektivní odpovědnost příjemce důchodu. Ze znění § 118 a odst. 1 (musel z okolností předpokládat) i z jeho účelu přitom vyplývá, že k odpovědnosti příjemce důchodu za vznik přeplatku postačí zavinění z nedbalosti a není tak třeba úmyslného zavinění (srov. třeba rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2013, č.j. 6 Ads 163/2012-24. Soud se tedy zabýval tím, zda žalobkyně naplnila skutkovou podstatu zakotvenou v § 118 a odst. 1, tj. přijetí důchodu při vědomí jeho neoprávněného vyplacení, neboť na této argumentaci je založeno rozhodnutí žalované. Tato skutková podstata je vyjádřena v § 118a odst. 1 zákona slovy „přijal důchod (-), ačkoli musel z okolností předpokládat, že byl vyplacen neprávem (-)“. Z judikatury Nejvyššího správního soudu (viz shora citovaný rozsudek čj. 3 Ads 95/2012 - 20) plyne, že k naplnění této skutkové podstaty postačí již nejmírnější forma zavinění, a to nevědomá nedbalost [srov. formulace „příjemce (-) musel z okolností předpokládat (-)“]. Vědomostní složka této formy zavinění spočívá v tom, že příjemce důchodu nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem. Volní složka je založena na tom, zda příjemce důchodu vzhledem k okolnostem a ke svým osobním poměrům měl a mohl vědět, že porušuje zákonem stanovenou povinnost, tedy přijímá neprávem vyplacenou důchodovou dávku. Zároveň je třeba posoudit, zda příjemce důchodu zachoval potřebnou míru opatrnosti, která je dána spojením objektivního a subjektivního hlediska při předvídání způsobení poruchy nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem (srov. obdobně Šámal, P. a kol. Trestní zákoník. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, s. 183-184, a dále rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2013, čj. 8 As 34/2012 - 35). Soud k věci uvádí, že zásada „neznalost zákona neomlouvá“ se uplatní shodně u obou typů odpovědnosti. To znamená, že odpovědná osoba se nemůže dovolávat neznalosti zákona ani při odpovědnosti objektivní, ani při odpovědnosti za nevědomou nedbalost. Odpovědnost za zavinění ve formě nevědomé nedbalosti se tak od odpovědnosti objektivní liší právě a pouze v tom, že ke vzniku odpovědnosti za nevědomou nedbalost musí být prokázáno, že příjemce důchodu vzhledem ke svým osobním poměrům a okolnostem případu nezachoval potřebnou míru opatrnosti, když předpokládal, že přijímáním důchodu neporušuje ani neohrožuje žádný zájem chráněný zákonem. U odpovědnosti objektivní není třeba takovou okolnost vůbec zkoumat. Žalobkyně však věděla, že pobírá nemocenské dávky a skutečnost, že se domnívala, že může pobírat současně invalidní důchod i nemocenské dávky, není z hlediska její odpovědnosti rozhodující, neboť případná neznalost § 65 odst. 1 zdp ji její odpovědnosti nemůže zprostit.

19. Žalobkyně se dále odvolávala na skutečnost, že ji bylo pracovníci MSSZ k jejímu dotazu několikrát sděleno, že může souběžně pobírat invalidní důchod i nemocenské. K tomu soud předně uvádí, že z obsahu správního spisu nezjistil, že by se ve správním spise

nacházel záznam či písemná dokumentace třeba ve formě úředního záznamu vztahující se k dotazům žalobkyně ohledně souběhu výplaty invalidního důchodu a dávek nemocenské. Soud se nadto v obecné rovině zabýval i tím, zda by případná telefonická nezávazná konzultace mohla u žalobkyně založit legitimní očekávání stran souběhu výplaty dávek nemocenské a invalidního důchodu. K možnému legitimnímu očekávání zdejší soud vyšel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2012, č. j. 6 Ads 88/2012 - 44 v němž je mj. uvedeno: „Pokud jde o námitky stěžovatelky stran ochrany jejích legitimních očekávání odkazuje nejprve Nejvyšší správní soud na relevantní judikaturu Ústavního soudu. Podle nálezu Ústavního soudu ze dne 3. 7. 2009, sp. zn. I ÚS 420/09 je legitimní očekávání stěžovatele nutno chápat jako očekávání určitého postupu orgánů veřejné moci, které bude odpovídat jednoznačnému obsahu právního řádu. V nálezu Ústavního soudu ze dne 11. 11. 2003, sp. zn. IV. ÚS 525/02 každému navrhovateli vzniká v řízení před orgánem veřejné moci legitimní očekávání, že bude-li postupovat v souladu se zákonem a konkrétními pokyny tohoto orgánu, povede to v případě úspěchu ve sporu k vydání reálně vykonatelného rozhodnutí...Soudy právního státu chránícího individuální lidská práva a svobody, jsou ústavně zavázány promýšlet důsledky svých rozhodnutí, zohledňovat svůj předchozí postup, dbát na vynutitelnost vydávaných rozhodnutí a neposuzovat věc jenom z hlediska izolovaného výkladu jednoho ustanovení. Důvěra v soudní rozhodování a reálná vynutitelnost práva totiž patří mezi základní mimoprávní atributy právního státu. Dále z nálezu Ústavního soudu ze dne 9. 3. 2004, sp. zn. Pl. ÚS 2/02 vyplývá, že z judikatury Ústavního soudu stran legitimního očekávání, která je v souladu s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva, vyplývá pojetí ochrany legitimního očekávání jako majetkového nároku, který byl již individualizován právním aktem nebo je individualizovatelný na základě právní úpravy. Z uvedené judikatury vyplývá, že legitimní očekávání mohou být založena zejména určitým obsahem právního řádu, nikoliv pouze subjektivní úvahou stěžovatelky či právně nezávazným poskytnutím informací správním orgánem. Podle názoru Nejvyššího správního soudu nelze v projednávané věci dovodit, že by tvrzená legitimní očekávání stěžovatelky mohla vyplývat z obsahu právního řádu, konkrétně zákona o nemocenském pojištění. Jako jediný podklad pro vznik legitimního očekávání stěžovatelka uvádí konzultaci na call centru žalované a konzultaci na okresní správě sociálního zabezpečení. Přitom je však třeba vycházet z tohoto, že se jednalo o právně nezávazné poučení, které bylo nesprávné. Tento jev je samozřejmě vysoce nežádoucí a je na žalované, aby v co nejvyšší míře předcházela tomu, aby k podobným situacím docházelo. Na druhou stranu toto nesprávné poučení nemá vliv na výše provedený jednoznačný výklad zákona.“ V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2015, č. j. 4 As 230/2015-45 je pak mj. uvedeno: „Základní předpoklad pro postup v souladu se zásadou ochrany legitimního očekávání a se zásadou rovného přístupu k dotčeným osobám, však je soulad s právními předpisy, tj. postup v souladu se zásadou zákonnosti zakotvenou v § 2 odst. 1 správního řádu. Zásadu ochrany legitimního očekávání tedy nelze vykládat tak, že pokud správní orgán někdy pochybil a rozhodl nezákonně, vzniká adresátům právních norem v obdobných případech legitimní očekávání, že i v jejich věcech bude rozhodnuto nezákonně. Také v případě této námítky se tak Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že se nelze domáhat shodného nezákonného postupu s odkazem na zásadu rovného zacházení zakotvenou v § 2 odst. 4 správního řádu, neboť tato zásada může sloužit jako vodítko pro postup správního orgánu pouze v mezích jeho správního uvážení a v rámci přípustného výkladu právních předpisů, nikoliv nad jejich rámec. K uvedené otázce se Nejvyšší správní soud ostatně již vyjádřil ve své judikatuře, když v rozsudku ze dne 13. 8. 2009, č. j. 7 As 43/2009 - 52 konstatoval, že účastník řízení se před správním orgánem může dovolávat obdobného zacházení jako v předchozích srovnatelných

případech jen tehdy, byl-li tento předchozí postup správního orgánu v souladu se zákonem. To znamená, že účastník řízení se nemůže domáhat, aby správní orgán nadále dodržoval svoji předchozí nezákonnou správní praxi, i když nebyla relevantně napadena či jinými mechanismy uvedena do souladu se zákonem, ale se může domáhat pouze, aby správní orgán dodržoval takovou správní praxi, která se pohybuje v mezích prostoru pro uvážení, jenž je mu zákonem dán. Tentýž závěr vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 12. 2014, č. j. 4 Ads 2011/2014 - 36.“ Krajský soud uvádí, že předpokladem práva dovolávat se legitimního očekávání je poskytnutí konkrétních ujištění ze strany příslušného orgánu, která mohou vzbudit legitimní očekávání u toho, komu jsou určena, a dále skutečnost, že tato ujištění jsou v souladu s použitelnými právními předpisy [rozsudek Soudního dvora ze dne 25. 3. 2010, Sviluppo Italia Basilicata (C-414/08, Sb. rozh. s. I-02559); viz zejména body 102 a 107 rozsudku]. Soud vyšel i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2008, č. j. 1 Afs 64/2008 - 88 v němž se tento zabývá aplikaci čl. 220 odst. 2 písm. b) tehdy platného Celního kodexu Společenství. V bodě 32 rozsudku je uvedeno: „Z publikované rozhodovací praxe je předně jasné, že za chybu celního orgánu se nepovažuje ani chybná informace poskytnutá pracovníkem celního orgánu ústně, včetně informací poskytnutých telefonem, které nezavazují celní orgán (viz text související s pozn. č. 27 Informačního dokumentu o použití čl. 220 odst. 2 písm. b) a článku 239 celního kodexu Společenství, citující relevantní rozhodnutí Komise). Na neformální konzultace s celním úřadem a jeho pracovníky se stěžovatelka opakovaně ve svých opravných prostředcích, žalobách i kasačních stížnostech odvolává, ovšem právě tyto neformální konzultace nemohou založit důvod pro aplikaci čl. 220 odst. 2 písm. a) (jak správně žalovaný i krajský soud upozornili, stěžovatelka nikdy nepožádala o závaznou celní informaci). Chybou ve smyslu čl. 220 odst. 2 písm. b) není ani situace, kdy jedinou spornou otázkou je pochybení celních zástupců žalobce, a nikoli pochybení celních orgánů (viz rozsudek ESD ze dne 13. 9. 2007, Common Market Fertilizers SA, C-443/05 P, Sb.s.r. I-7209, bod 187).“ Podle názoru soudu tak i případná nesprávná konzultace poskytnutá pracovníci MSSZ, která však nadto ani ze spisu nevyplyvá, nemohla v posuzovaném případě zakládat oprávněné očekávání, že je možný souběh výplaty dávky nemocenského a invalidního důchodu.

20. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud žalobu zamítl, jak je ve výroku I. uvedeno.

21. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované nelze náhradu nákladů řízení přiznat ve smyslu § 60 odst. 2 s. ř. s. (výrok II. tohoto rozsudku).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 28. května 2020

JUDr. Petr Polách, v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.